

Kavil

– NeclaKezbanT · 30 Eylül 2012

renge solmuş diye gökyüzünün üzülme Leyla
bu sendeki dar yorgunluğu belli
düşür ayaklarını usulca mavileşen suya

savunmasız yazgılar mı dudağına süzülen
boynuna asılmış kirli hasret
siyah beyaz zulüm yana yakıla üzülen
otur yanı başıma yalınca dinle
gel de anlat geç kalmayı güne
ve susan bütün kuşlara cümle cümle

bulut doyduğun ekmek
içtiğin deniz damla değilken bile
nasıl bir duygu yaşarken ölmek
arınmasız duvarlar bıraktı eski zaman
avuçları boydan boya çatlamış bir çocuğa

babamın karnında öldü yıllar sonra
kendine kıyameti koparan şehir
yoksa annem midir ağlayan güneşe
topraksız gömdüler telli duvağın dibine
geceyi savuran kurşuni düşleri
o dağdan bu dağa esen zülüftü şiir

görmüyorum nasılsa akrebin sakalında
terleyen bir tutam esareti
mahpus gözleri kahverengi miydi neydi
çamurlanmış ırmak dibi olduğumdan daha öte
üstelik yastayım sana keder eskiden beri

avuçlarımda soluklan dolan gel saçıma
pervaneyim her nefeste göbeğini
kim bilir kime kestiğin deli divane bir aşka

insanı ölmüş dünyanın diye düşünme Leyla
bu sendeki har yorgunluğu belli
haydi
düşür umut ağaçlarını baharla kavilleşen suya

10Mart2012